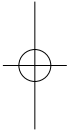

De profeet

Grauwe rookwolken hingen als een lijkwade boven de smeulende resten van de stad. De meeste branden waren inmiddels geblust. De overlevenden van het oorlogsgeweld, voor het merendeel vrouwen en kinderen, schuifelden tussen de zwartgeblakerde resten door van wat ooit hun thuis was geweest. Vertwijfeld zochten ze of er nog iets van hun bezittingen gespaard was gebleven. De meeste mannen waren weggevoerd of lagen op de plek waar ze waren gevallen, soms onherkenbaar verminkt.

De littekens van de strijd waren overal zichtbaar, vooral in de omgeving van de grote tempel in het midden van de stad. Het plein rond de tempel was bedekt met een laagje as vermengd met bloed. De gieren die boven het plein cirkelden, hadden keus te over.

Vanaf een heuveltop in de buurt sloeg een soldaat het schouwspel gade. Hij droeg een zilverkleurig borstkuras en een helm met neusbeschermer. Beiden hadden hun glans al jaren geleden verloren. Hij leunde op een lange speer en tuurde met doffe blik naar het slagveld. Gedachteloos wreef hij met zijn pantserhandschoen langs de punt van zijn wapen, langs roestbruine bloedvlekken. Voor zijn geestesoog zag hij het tempelplein van Gro-

va zoals het er gisteren uit had gezien. De herinnering bezorgde hem rillingen. Vanuit het zadel van zijn rijdier had hij gruwelijk huisgehouden onder de stedelingen. Als lansier in de koninklijke garde was hij medeverantwoordelijk voor het bloedbad dat hier in naam van de Heilige Oorlog was aangericht.

De doek die zijn neus en mond afdekte, kon de rook en de stank nauwelijks weren. Hij keek over zijn schouder, alsof hij zich ervan wilde vergewissen dat het legerkamp in het dal achter hem er nog steeds was. Niet dat de aanblik van het kamp zo opbeurend was, maar hij wilde bevestigd zien dat hij niet alleen was. De lange rijen tenten in het dal waren door de asregens grauwgekleurd en leken in niets op het witte tentenkamp van enkele dagen geleden. Ook de trots van de koninklijke garde had een forse deuk opgelopen.

Tussen de tenten schuifelden de overlevenden van het derde regiment van de garde van koning Varig van Carolia. In de grote tenten aan het eind van het kamp spanden de heelmesters, bijgestaan door priesters, zich tot het uiterste in om zoveel mogelijk gewonden voor erger te behoeden.

De wachtpost had geluk gehad. Hij leefde nog. Zijn gezin, achtergebleven in de hoofdstad Tulda, zou hem niet hoeven missen. De aanhangers van de cultus van Cataris waren beslissend verslagen. Hun leider, Zabatha, de onheilsprofeet, was eindelijk gevangengenomen.

Opeens was hij weer alert, scherp. Vanuit een ooghoek ving hij een beweging op. Uit de schaduw van de gehavende Zuidpoort maakte zich een ruiter los. In galop stooft hij in de richting van het legerkamp. Het smettelooze wit van zijn mantel gaf aan dat hij tot de priesterorde van Viguru behoorde. De mantel viel ongewoon ruim, alsof de ruiter een bochel had. De wachtpost haalde zijn schouders op. Van een enkele priester was geen gevaar te duchten.

In het zicht van het legerkamp hield de ruiter zijn paard in. Zijn komst was niet onopgemerkt gebleven. De ruiter gespte de man-

tel los en drapeerde die rond de zadelknop. Een soldaat deed met open mond een stap naar voren. Even later staakten alle gardesoldaten hun bezigheden toen de ruiter stapvoets het kamp binnenreed. Een enkeling maakte een knieval, de meesten keken alleen maar. Met ongeloof en soms met openlijke afkeer.

In het midden van het kamp hield de ruiter in voor een grote tent. Het wapen van koning Varig, een goudkleurige valk met wijd opengesperde snavel, was in het tentdoek geweven.

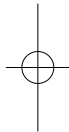
Voor de tent stond de standaard van het derde regiment. Deze was omwikkeld met repen grijze huid van een sardik, een van de gevaarlijkste dieren van Carolia. Deze manshoge, hagedisachtige jager leefde vooral rond de moerassen van Zürq in het oosten van het land. Ieder regiment van de koninklijke garde had een dier als symbool. De sardik was al generaties lang de totem van het derde, gekoesterd door iedere gardist. Het bezit van tanden, stukken huid of klauwen van het dier gold als een bewijs van grote moed, want je mocht ze alleen dragen als je zo'n monster eigenhandig verslagen had.

Van de twee soldaten die voor de tent op wacht stonden, sloeg de kleinste de tentflap terug en riep iets naar binnen. De ruiter wachtte geduldig, ogenschijnlijk onverstoorbaar temidden van de groeiende opwindning in het kamp.

Met de hand op zijn zwaard dook een officier onder het tentdoek door. Hij negeerde de soldaten die model salueerden. Obudan Dravna, kolonel en regimentscommandant, was een oudere man met een gegroefd gelaat, een haviksneus en kortgeknipt, grijzend haar. Op de borst van zijn witte tuniek stond de gouden valk afgebeeld, half bedekt door twee klauwen van een sardik die aan een riempje om zijn hals hingen.

Van onder zijn borstelige wenkbrauwen keek Obudan de ruiter onderzoekend aan. Zijn ogen lichtten op met een blik van herkenning. De glimlach op zijn gezicht verdween echter toen hij de jongen zag die half verscholen achter de rug van de ruiter op het paard zat.

De regimentscommandant sloot zijn hand steviger om het ge-

vest van zijn zwaard. Hij haalde diep adem en keek vragend op naar de vrouw aan wie de jongen zich vastklemde.

‘Wat nu? Duivelsgebroed?’ Zijn stem liet niets te raden over. ‘Waar komt dat mormel vandaan, heiligheid?’

De vrouw op het paard keek onbewogen op hem neer. Ze had een fijn gezicht, waardoor haar leeftijd moeilijk te schatten viel. De lichte huidplooiën in haar hals verklapten dat ze niet jong meer was. Haar slanke hand veegde een weerbarstige roodbruine haarlok naar achter. Haar groene ogen leken dwars door hem heen te kijken. ‘Ik zal maar doen of ik dat niet gehoord heb, kolonel. Zo’n opmerking past u niet,’ zei ze zacht. ‘Het is nog maar een kind.’

‘O ja? Binnen afzienbare tijd is hij een stuk groter en staan wij weer tegenover zo’n rode priester. Met als gevolg...’ Hij gebaarde in de richting van de stad. ‘Duivelsgebroed, dat is het!’

‘Ik kan dat woord niet meer horen, kolonel. Iemand als u zou beter moeten weten. Het is al erg genoeg dat ze in de volksmond zo genoemd worden. Voor mij, en dus ook voor u, zijn het cataristen.’

De vrouw keek snel om zich heen. Haar blik bleef rusten op de groep soldaten die zich nieuwsgierig rond haar heen verzamelde. ‘Ik stel voor dat we dit gesprek voortzetten in uw tent,’ zei ze ijzig. Kolonel Obudan wierp een vernietigende blik op de jongen, die achter de priesteres probeerde weg te kruipen, maar knikte daarna berustend. Met een hogepriesteres van Viguru viel niet te spotten. Hij gaf Verina Frachala een hand en hielp haar afstijgen. Vervolgens tilde Verina de jongen van haar paard.

Het kind bleef trillend op zijn benen staan, de ogen neergeslagen. Het was een mager joch, met weerbarstig donkerblond haar en grote bruine ogen. Zijn besmeurde, bloedrode mantel hing slap om zijn lichaam heen. Zijn dunne armen hingen langs zijn lijf. Met zijn linkerhand krabde hij gedachteloos aan zijn bovenbeen. De hand telde slechts vier vingers. Op de plaats waar de pink had gezeten, was alleen een kartelig stompje zichtbaar.

‘Geef deze jongen iets te eten en bewaak hem tot ik terug kom,’ zei de hogepriesteres tegen de twee wachtposten. ‘Jullie zijn voor hem verantwoordelijk. Als hem wat overkomt ligt dat aan jullie.’ Verina keek het tweetal streng aan. ‘En dat zal geen prettige gevolgen hebben,’ vervolgde ze op gevaarlijk zachte toon toen ze zag hoe de mannen hun commandant vragend aankeken.

Obudan haalde zijn schouders op. ‘Jullie horen het. Bewaak dat mormel goed.’ Daarna draaide hij zich om en volgde de vrouw door de tentflappen naar binnen.

De tent was verstoken van enige luxe. Op een veldbed lagen delen van Obudans wapenrusting, onder meer een prachtig versierde, goudkleurige helm. De koninklijke valk was er aan beide zijkanten in gegraveerd en een kort geschoren, blauwpaarse pluim gaf zijn hoge rang aan. In het midden van de tent stond een kleine tafel, die bijna bezweek onder het gewicht van een wijnkruik, een schaal gebraden vlees, grote tinnen bekers en stapels opgerolde landkaarten.

‘Iets drinken?’ vroeg Obudan. Hij wachtte het antwoord niet af en schonk een beker vol zurig riekende wijn. ‘Veel bijzonder is het niet, maar beter dan het spul dat ze hier in Grova drinken, eh, dronken.’

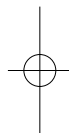
‘Nee, dank u,’ antwoordde de hogepriesteres. ‘Maar ga gerust uw gang.’

‘Fijn. Dank u,’ zei Obudan en hij nam een flinke slok. Hij veegde zijn mond af met de rug van zijn hand en zette de beker voorzichtig terug op het vette tafelblad. ‘We hebben immers wat te vieren, nietwaar?’

‘Precies, kolonel. Ik hoorde het nieuws vanochtend en ben onmiddellijk uit Kraznach hierheen gereden. Is het waar? Hebben jullie Zabatha gevangengenomen? Is de profeet eindelijk in onze handen gevallen?’

Obudan knikte. ‘Het lijkt een wonder, maar het is waar.’

‘Viguru zij geloofd,’ zei Verina. ‘Eindelijk, na al die jaren.’ Ze liep naar het veldbed, ging zitten en gebaarde dat de officier

naast haar moest komen zitten, wat Obudan na een korte aarzeling deed.

‘We kregen een tip van een gevangene dat de profeet zich hier in Grova zou ophouden’ zei de kolonel. ‘Zoals u weet, is het maar een afgelegen mijnwerkersstadje, waar de belangrijkste tempel aan Vorg is gewijd.

Om zelf niet verrast te worden stuurde ik er een groep verkenners heen om poolshoogte te nemen. Vermomd als kooplieden gingen ze de stad in. Op het laatste moment besloot ik een paar priesters mee te sturen. Die horen en zien soms meer dan gewone stervelingen.’ Obudan zweeg even en nam een slok wijn.

‘En toen?’

‘Dat bleek een wijs besluit. Eén van hen voelde de aanwezigheid van een machtige geestelijke in de tempel, hij rook m gewoon. Om een lang verhaal kort te maken, ze gingen de tempel binnen, de priesters wierpen een schild op tegen de aanwezige magie. Het verrassingseffect was zó groot dat ze de machtige geestelijke en enkele anderen konden overmeesteren, voordat hun duivelsmagie door het schild van mijn mensen kon dringen.’

‘En Zabatha was een van hen?’

Obudan knikte. ‘Dat wisten mijn mensen op dat moment nog niet, maar dat merkten ze snel genoeg. Toen we de gevangenen wilden wegvoeren, kwam de bevolking met steun van de stadswacht in opstand. Het gehucht bleek vergeven te zijn van de cataristen, onder wie nog een aantal van hun verdomde priesters. Die probeerden hun profeet met geweld te bevrijden. De tempel bleek enkel in naam aan Vorg gewijd. Feitelijk maakten de volgelingen van Cataris in de tempel de dienst uit. Nou, het resultaat heeft u kunnen zien. Ik moest mijn lansiers de stad insturen. Het leek aanvankelijk een korte strijd te worden, maar al snel begonnen hun priesters Cataris aan te roepen en ons met vuurballen te bestoken. Toen heb ik nog meer troepen naar de stad gestuurd. Er is zwaar gevochten, maar uiteindelijk kregen wij de overhand.’

‘De prijs was hoog, heb ik gezien.’

‘Helaas. En niet alleen vanwege de slachtoffers aan onze kant. Heel wat priesters van uw orde hebben het ook niet overleefd. Maar zonder hen hadden we het niet gered.’

‘Ja, dat kan ik me voorstellen. Een man als Zabatha kan in zijn eentje een heel leger aan, als hij weet wat hem te wachten staat en hij zich kan voorbereiden. We mogen Viguru wel dankbaar zijn. Ik zal zorgen dat in het hele land voor de zielen van de gevallen priesters gebeden zal worden.’ De hogepriesteres keek heel even strak voor zich uit, verloren in haar gedachten. Toen stond ze abrupt op. ‘Ik wil Zabatha zien, hem spreken!’

‘Is dat wel verstandig?’

‘Kolonel!’

‘Maar natuurlijk.’ Obudan zette zijn beker weg en stond op. ‘Voor we naar hem toe gaan, wil ik eerst iets van u weten...’

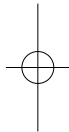
Verina was niet verbaasd. ‘Ongetwijfeld gaat het over mijn jonge reisgezel. U wilt weten waarom ik hem uit Grova heb meegenomen?’

‘Precies. Dat joch is niet zomaar een volgeling van Zabatha, hij is een priester in opleiding. Ik dacht eerlijk gezegd dat we ze allemaal hadden opgeruimd.’

‘Dat joch, zoals u hem noemt, beschikt over de Gave. Toen ik op weg hierheen door de stad reed en hem zag wegkruipen, voelde ik het gewoon. Ik kan dat niet uitleggen, niet zonder een bijzonder ingewikkelde uitleg te geven.’ Haar blik dwaalde naar de plek waar ze de schaduw van de jongen op het tentzeil kon waarnemen. ‘Ja, hij heeft de Gave. En als ik me niet vergis, heeft hij meer kracht in zich dan je normaal bij iemand van zijn leeftijd aantreft.’

‘Een goede reden om hem meteen uit de weg te ruimen, lijkt me.’

‘Dat kan ik niet ontkennen, maar...’ Verina aarzelde even. ‘Maar zijn aura lijkt nog puur, onbezoedeld. Ik denk dat hij nog niet echt bekeerd is. Ik neem hem mee naar Tulda om na te gaan of hij nog te redden is.’

‘Puur? Onbezoedeld? Laat me niet lachen. Bent u de methoden van de rode priesters soms vergeten? Ze hersenspoelen die jongens gewoon. Als ze eenmaal zo oud zijn als uw jochie zijn het gevaarlijke fanatici, dan geloven ze blind in die duivelse god van ze, die Cataris. Kunt u me één voorbeeld noemen van iemand die nog te redden was, één?’

‘Nou, nee. Maar dat is geen reden om het niet te proberen. Iemand met zijn Gave zou veel goeds kunnen doen voor Carolina,’ mijmerde Verina. ‘Kijk, als je de aanleg hebt om zóveel goddelijke energie te kanaliseren, is het eeuwig zonde om dat talent niet verder te ontwikkelen. Er zijn er al zo weinig die de Gave zó duidelijk hebben. Jammer. Was hij maar in het noorden geboren, dan was hij nooit met de cultus in contact gekomen. Maar ik wil hem alsnog een kans geven.’

Obudan fronste zijn wenkbrauwen en haalde zijn schouders op. ‘Vooruit dan maar,’ bromde hij. ‘Zolang maar duidelijk is dat ik het een slecht plan vind.’

Marak verslikte zich bijna in de laatste hap desembrood toen de tentflappen vaneen weken. Hij hield zich roerloos toen de twee soldaten in de houding sprongen en de krijgsheer naar buiten kwam.

Tot zijn grote opluchting negeerde de man hem. De krijgsheer keek ongeduldig over zijn schouder naar de vrouw die gebukt achter hem uit de tentopening opdook. Marak kon een zucht van verlichting niet onderdrukken.

Verina keek even om zich heen en liep naar hem toe. Tot verrassing van Marak legde ze een hand op zijn schouder. Instinctief trok hij zijn schouder weg, maar ze hield hem vast, gaf hem zelfs een geruststellend kneepje. ‘Kom mee.’

Ze volgden Obudan, die in de richting van de grootste constructie in het legerkamp beende, een soort paviljoentent. Het platte tentdak was bedekt met een laagje as, alsof iemand er een rouwkleed overheen had gegooid.

Marak voelde de blikken van de soldaten in zijn rug priemen.

Blikken vol haat en afkeer. Ze bezorgden hem rillingen die hij maar nauwelijks kon onderdrukken.

‘Rustig maar,’ zei Verina . ‘Zolang ik bij je ben, zullen ze je geen kwaad doen.’

Marak wist niet waar hij moest kijken, zo bang was hij. Hij wilde hier weg, naar huis. Maar thuis bestond niet meer, besefte hij met een schok. Hij had zijn moeder niet meer gezien sinds ze hem aan de priesterschool had afgestaan. Nu leefde ze niet meer, was hem verteld. En zijn mentor, broeder Desirius? Die had hij in de buurt van de tempel op straat zien liggen, bijna onherkenbaar verminkt.

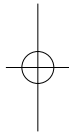
‘We gaan iemand opzoeken die jij kent,’ hoorde hij Verina zeggen. Haar stem klonk alsof ze zich heel ver van hem vandaan bevond.

Voor de paviljoentent stonden maar liefst vier soldaten op wacht. Ze hadden gezelschap van een man in een wit gewaad, een priester. Hij boog voor Verina, maakte een knieval en kustte de zoom van haar jurk. Ze gebaarde hem op te staan en schreef met haar vinger een teken boven zijn hoofd in de lucht. Marak zag dat de priester een ketting met een afbeelding van een gouden zon om had. Dat teken kende hij van de opleiding. Het was het teken van Viguru, god van het leven. Het volgende ogenblik zag hij dat Verina een diamanten broche met dezelfde afbeelding droeg.

Op een teken van Obudan sloegen de wachtposten de tentflappen terug. De onbekende priester keek Marak aan alsof hij een stuk ongedierte was, toen volgde hij de kolonel de tent binnen. Marak wist niet wat er van hem werd verwacht. Verina zag zijn besluiteloosheid en reageerde meteen. Ze pakte zijn hand vast en trok hem mee naar binnen.

De eerste ogenblikken werden Maraks zintuigen belaagd door een blauw waas en de scherpe geur van wierook. Het was alsof hij een tempel binnenstapte. Met knipperende ogen keek hij om zich heen en verstijfde.

In het schemerduister ontwaarde hij een massa gedaanten,

maar Marak had slechts oog voor één van de aanwezigen.

De man die in het midden van de tent stond, kende hij maar al te goed. Zijn haar was lang en zwart, doorschoten met grijs. Hij had een aristocratische neus en fijne jukbeenderen, maar het meest opvallend waren zijn ogen. Donker, smeulend met een magnetische aantrekkingskracht. Zijn rijzige gestalte was gehuld in een bloedrode mantel die als twee druppels water leek op de mantel die Marak droeg. Op zijn borst schitterde het teken van Cataris, een zwart doodshoofd met vlammeende ogen.

Zabatha, de onheilsprofeet.

Met zijn polsen en enkels was hij vastgeketend aan de grote ijzeren paal die het tentdak omhoog hield. Hij stond daar roerloos als een standbeeld te midden van flakkerende kaarsen en geurende wierookbakjes die zorgvuldig in een driehoek rondom hem waren geplaatst. Bij elk van de punten van de driehoek stond een priester van Viguru, twee mannen en een vrouw. Ze waren ogenschijnlijk in gebed verzonken.

‘Zabatha is goed afgeschermd,’ zei de priester die met hen was binnengekomen tegen Verina. ‘De priesters worden om de twee uur afgelost.’

Bij deze woorden hief Zabatha glimlachend zijn hoofd op. Hij keek maar heel even naar Verina, bijna achteloos, als naar een hond die zich heeft misdragen, toen was Marak aan de beurt. De jongen kromp ineens onder de priemende blik, die in een oogwenk zijn ziel blootlegde. Marak had de man nog nooit van zo dichtbij gezien en voelde een vreemde mengeling van sympathie en afschuw.

Zabatha hield zijn blik op hem gericht.

‘Marak.’

Hoewel Zabatha zijn naam nauwelijks hoorbaar uitsprak, leek zijn stemgeluid door de tent te galmen.

De anderen keken de profeet stomverbaasd aan, toen verlegden ze hun aandacht naar Marak. Een van de prevelende, in gebed verzonken priesters verloor zijn concentratie en opende zijn ogen.

‘Marak,’ zei Zabatha, ‘verloochen je afkomst nooit, wat ze ook van je vragen, waartoe ze je ook dwingen.’

Marak wist niet waar hij moest kijken. Hij probeerde zich zo klein mogelijk te maken, maar tegelijk voelde hij zich... groeien. De grote profeet kende zijn naam, wist wie hij was!

Tallose vragen welden in hem op, maar Zabatha sloot zijn oogleden alsof hij ter plekke in slaap viel en deed er het zwijgen toe.

Het werd akelig stil in de tent. ‘Het is voor het eerst dat hij iets zegt,’ zei de priester in het witte gewaad.

Verina knikte. Haar blik aarzelde tussen Marak en Zabatha. ‘Bewaak hem goed. Laat hem niet buiten de heilige driehoek. En, belangrijker dan wat ook, zorg dat hij in leven blijft. Dood zal hij nog gevaarlijker zijn.’ Abrupt pakte ze Maraks hand en trok hem achter zich aan mee naar buiten.

‘Ik wist niet dat jij de profeet persoonlijk kende, Marak,’ zei ze met nauwelijks verhuld wantrouwen in haar stem. Zonder haar pas in te houden liepen ze naar een tent die Obudan tot hun beschikking had gesteld en gingen naar binnen. Achter het tentdoek schemerde de gedaante van een wachtpost.

‘Nou?’ Vragend keek Verina hem aan.

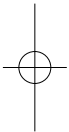
Marak slikte iets weg. ‘Ik ken hem niet,’ zei hij naar waarheid. ‘Ik zag hem wel eens, maar altijd van een afstand. Hij heeft zich nooit met mij bemoeid, laat staan mij aangesproken.’

‘Zabatha wist anders heel goed wie jij was. Wat denk je, kan ik nog meer verrassingen verwachten? Over jouw afkomst, bijvoorbeeld?’

Marak ging op een van de veldbedden zitten, liet zijn kin op zijn handen zakken en staarde versuft voor zich uit.

‘Ik moet het weten, Marak,’ zei Verina. Voor het eerst hoorde hij iets in haar stem wat hij er nog niet eerder in had gehoord. Geen dwang, eerder een smeekbede. En misschien, maar dat kon hij niet met zekerheid bepalen, angst.

‘Ik heb u alles verteld. Mijn vader heb ik nooit gekend. Hij stierf kort na mijn geboorte. Ik ben grootgebracht door mijn

moeder, totdat de priesters kwamen.’

‘Waren je ouders ook aanhangers van Cataris?’

‘Natuurlijk. Alle mensen in ons dorp waren dat, ook mijn ouders en zus. Ik heb nooit anders geweten. Waar wij woonden, in de uitlopers van de Drakentanden, waren de mensen arm. De profeet en zijn predikers gaven ons hoop. De priesters van Vorg en Viguru zagen we nooit. Die hadden blijkbaar wél genoeg geld om dure tempels in Kraznach en Grova te bouwen, maar niet om ons soort...’

‘En wat is er met je vader gebeurd?’ onderbrak Verina hem. Marak zag aan haar gezicht dat hij een pijnlijk onderwerp had aangesneden.

‘Mijn vader was jager, op vooral beren en wilde zwijnen. Eén daarvan heeft hem uiteindelijk te pakken gekregen.’

‘Wat gebeurde er precies toen die priesters destijds voor jou kwamen?’

‘Dat heb ik u ook al verteld. Ze namen me mee naar Grova. Tegen mijn zin. Ik was toen de enige man in huis en mijn moeder en zus hadden me nodig. Maar de priesters dwongen me, zeiden dat ik was aangewezen. Daarna heb ik tot gisteren op de priesterschool gezeten, bij de andere jongens.’ Hij keek op. ‘De jongens... die jullie hebben vermoord.’ Een traan biggelde naar beneden en liet een bleek spoor in het stof op zijn wang achter.

‘Ik weet het, ik weet het,’ zei ze verontschuldigend. Ze haalde een hand door zijn haar. ‘Denk maar niet dat wij dat zonder reden hebben gedaan, we hadden geen keus.’

‘Waarom zou ik dat geloven?’ vroeg hij nijdig. ‘Waarom is Viguru beter dan Cataris? Waarom bent u beter dan Zabatha. Nou? Waarom mogen wij niet geloven wat we willen geloven, in wie we willen geloven?’

Verina leek even uit het veld geslagen.

‘Dat is lastig in enkele woorden uit te leggen, Marak. Waarschijnlijk weet je niet dat Cataris maar een halfgod is. Niet zo heel lang geleden leefde hij hier nog als mens. Hij was toen hogepriester van Vorg. Misschien wel de machtigste ooit. Zijn

macht verkreeg hij deels door alles en iedereen aan zijn ambitie op te offeren. Soms letterlijk. Dieren, mensen, het was hem om het even. Hij heeft ooit zelfs zijn eigen pink geofferd.' Veelbetekenend keek ze naar Maraks verminkte hand. 'En dus verwacht hij dat zijn volgelingen hem niet alleen in de geest trouw zijn...'

Marak keek op. Dat was nieuw voor hem.

'Ja, ja,' zei Verina. 'Zijn zelfverminking is inmiddels een standaardritueel onder zijn priesters. Cataris heeft maar één doel. Een god worden. Maar inmiddels weten we meer, bijvoorbeeld dat dit niet zijn ultieme doel is.'

'Oh?'

'Hij wil niets meer of minder dan de enige god worden, Marak. De enige.'

Daar schrok Marak van. Hij reageerde niet meteen, te verbaasd om iets uit te brengen.

Verina wachtte af.

Marak voelde zich verward, hij wist niet meer wat en wie hij nu moest geloven. 'Waarom heeft u mij meegenomen? Wat verwacht u van mij? Wat wilt u van mij?'

'Ik wil dat je met mij meegaat naar de hoofdstad, naar Tulda.'

'Dat is geen antwoord op mijn vraag.'

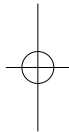
Verina haalde diep adem, beheerste zich. 'Zoals je misschien weet wordt daar regelmatig de Proef afgenomen. Via de Proef kan worden bepaald of jonge mensen die geestelijke willen worden in voldoende mate over de Gave beschikken. Lang geleden heb ik de Proef zelf ook afgelegd. De Proef wordt alleen afgenomen bij volle maan. Over een dikke week is het weer zo ver. Als we met de lansiers naar Tulda teruggaan halen we het wel.'

'Ik snap het niet helemaal,' zei Marak. 'Ik was al uitgekozen om priester van Cataris te worden? Van een Proef heb ik nooit iets gehoord.'

'Priester van een verboden godsdienst!'

'Het is maar net aan welke kant je staat.'

'Voor de goede orde, Marak.' Verina keek hem streng aan. 'Aanbidding van Cataris is door koning Varig en de patriarchen

verboden. Hopelijk is het gevaar bezworen nu we zijn profeet eindelijk te pakken hebben gekregen. Daarmee zal de macht van Cataris als godheid afnemen en uiteindelijk verdwijnen. Je zou dus priester van een levensgevaarlijke, verboden godsdienst zijn geworden.’

Marak krabde onbewust aan het stompje naast zijn ringvinger. Het jeukte weer. En zijn hoofd deed pijn. Hij kon de werfelwind van gedachten die daar nu doorheen maalden nauwelijks de baas. Feitelijk had hij dood moeten zijn, net als de andere jongens van de priesteropleiding. Nu kreeg hij onverwacht een nieuwe kans. Maar dan moest hij alles wat hij tot nu toe had geleerd vergeten. Zelfs afzweren. En wat had de profeet daarnet gezegd? Verloochen je afkomst nooit! Welke afkomst? Hij begreep er niets meer van.

‘Misschien vergis ik me, Marak, maar ik krijg niet de indruk dat Cataris veel voor je betekende. Je gaf zelf al aan dat je tegen je zin door de priesters werd meegenomen. Van een vrije keuze is dan toch geen sprake?’ Verina keek hem afwachtend aan.

Marak dwaalde in zijn gedachten af naar zijn wijding. Samen met de andere jongens was hij de tempel in Grova binnengeleid. Hij herinnerde het zich nog als de dag van gisteren. De kring van priesters, als een bloedrode muur. Het ritmisch gedreun van de trommels, het zware gegons van de biddende mannenstemmen. Het eindeloos herhalen van Zijn naam. Cata-rissss, Ca-ta-rissssszz... Alsof een bloedrode slang zich traag om hem heen slingerde. En dan de stank! De verschrikkelijke geur van schroeiend vlees vermengd met wierook. Met stijgende angst en stomme verbazing was hij er getuige van geweest hoe de hogepriester de jongens een voor een tot zich riep en ze met een in trance verstard gezicht van een pink beroofde. Het blikerende offermes. De angst, de pijnkreten. Het keer op keer aanzwellende Ca-ta-rissssszz. En bij iedere amputatie gloeide het rituele offermes rood op, waarna het werd gebruikt om de stomp dicht te schroeien. Hij zou de pijn nooit meer vergeten.

Net zomin als de haat die hij toen had gevoeld. De haat die

was gebleven. Toegegeven, hij had gebeden, veel gebeden. Het was hem immers opgedragen, bevolen. Maar had hij ooit werkelijk geloofd? Verina had gelijk, hij had geen keuze gehad.

‘Nee, van vrije wil was geen sprake,’ zei hij zacht. Hij keek op. ‘Maar is dat nu dan anders?’

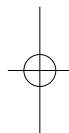
Verina keek van hem weg. ‘Ja en nee, Marak,’ zei ze. ‘Nu heb je waarschijnlijk de keus tussen leven en dood. Als je niet met mij meegaat, zal ik je niet dwingen. Maar ik betwijfel of je de komende weken zult overleven.’

Marak haalde diep adem. Verina had waarschijnlijk gelijk. Het ontbreken van zijn pink zou hem tot opgejaagd wild maken. Teruggaan naar huis was uitgesloten. Hij wist inmiddels dat het dorp van zijn jeugd, het dorp waar zijn moeder Laida tot voor kort had gewoond, in de vloedgolf van de Heilige Oorlog met de grond gelijk was gemaakt. Vluchtelingen hadden hem verteld dat Laida niet meer leefde. Het lot van zijn zus Melissa was onbekend, maar hij had niets meer van haar gehoord.

Tranen vulden Maraks ogen. Hij wreef met zijn onderarm over een wang. Verina gaf hem een doekje, dat hij gebruikte om zijn neus te snuiten. Marak gaf het ietwat beschaamd terug.

‘Tweesprong,’ mompelde hij zachtjes, zo zacht dat Verina hem niet verstond. Dat was het woord dat zijn moeder gebruikt had toen hij werd meegevoerd door de rode priesters. Je staat nu op een tweesprong in je leven, had Laida gezegd. Maak gebruik van de kansen die je zult krijgen. Maak me trots, jongen. Geloof me, je bent bijzonder. Je kunt meer bereiken dan alle Betumars vóór je.

Laida Betumar was niet alleen een zorgzame moeder, maar ook een mooie en wijze vrouw geweest. De dorpelingen hadden vaak haar advies gevraagd en de kruidenmengsels tegen allerlei kwaaltjes die ze maakte waren erg in trek geweest. Ze had Marak door dik en dun gesteund, hem getroost na de pesterijtjes door de andere kinderen. Hij was nu eenmaal een stille jongen, een dromer, een denker. En wat was daar fout aan? Hij was wie hij was. En Laida had dat begrepen.

Een tweesprong, daar stond hij nu feitelijk wéér op, dacht hij somber. Voor de tweede keer in zijn jonge leven waren alle zekerheden in zijn bestaan onder hem weggeslagen. De keuze die hij nu maakte zou bepalend zijn voor de rest van zijn leven.

Hoe het ook zij, naar het zich liet aanzien was hij alleen op de wereld, had hij niemand meer, niemand. Alleen deze wonderlijke vrouw, die zich onverwacht over hem had ontfermd. Maar had ze alleen zijn eigen belang voor ogen? Of was er een andere reden voor haar bezorgdheid? Dat zou hij dan wel merken.

Marak keek op. ‘Ik ga mee naar Tulda,’ zei hij vastbesloten.